

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty a soudkyň Michaely Bejčkové a Zuzany Břízové v právní věci žalobce: **A. A. R.**, zast. Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2020, čj. CPR-18127-3/ČJ-2019-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 4. 2020, čj. 60 A 3/2020-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Kostarické republiky. Dne 22. 3. 2019 byl kontrolován policejní hlídkou při cestě z ČR do Polska. Žalobce předložil platný cestovní pas Kostariky, podle kterého vstoupil na území ČR dne 3. 5. 2018. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce pobýval v ČR od 1. 8. 2018 neoprávněně, a proto mu rozhodnutím ze dne 23. 3. 2019 uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Správní orgán I. stupně dále stanovil, že žalobci nelze po dobu 2 let umožnit vstup na území ČR. Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[2] Proti rozhodnutí žalované se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost.

[3] Kasační stížnost je nepřipustná.

[4] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 soudního řádu správního). Z toho plyne, že aby vůbec byla kasační stížnost způsobilá k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně souvisící nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu).

[5] Zákonné okruhy kasačních důvodů, vyjmenované v § 103 odst. 1 s. ř. s., se navzájem liší v tom, zda napadají výlučně argumentaci či procesní postup krajského soudu, nebo zda zprostředkovaně míří i do rozhodování správního orgánu. Ryze „soudní“ důvody jsou obsaženy v písmenech c), d) a e) citovaného ustanovení (zmatečnost; nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu nebo jiná vada řízení; nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu

nebo zastavení řízení). Naproti tomu naopak důvody podle písmen a) a b) (nesprávné posouzení právní otázky; nedostatečná, nesprávná či procesně vadná skutková zjištění správního orgánu, případně nepřezkoumatelné správní rozhodnutí) mohou dopadat jak přímo na rozhodnutí správního orgánu, tak zprostředkovaně i na soudní rozhodnutí, pokud soud tvrzené vady neodhalil nebo zaujal stejný hmotněprávní názor jako žalovaný (*případně vyvodil ze stejných skutkových zjištění odlišný hmotněprávní závěr – to je však situace vedoucí ke kasační stížnosti žalovaného, a o tu v této věci nejde*).

[6] Pokud soud postupoval procesně bezvadně a zamítl žalobu řádně zdůvodněným rozsudkem [tím se vylučují důvody podle § 103 odst. 1 písm. c), d), e) s. ř. s.], může se žalobce pokusit prosadit své argumenty ještě jednou za pomoci kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) nebo b) s. ř. s. Je logické, že zde obsažená argumentace nebude z povahy věci nijak novátorská – ostatně v kasačním řízení nelze v zásadě řešit jiné otázky, než které byly předmětem řízení už u krajského soudu (srov. § 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.). I když však žalovaný a krajský soud dospěli ke stejnému závěru, nepředpokládá se, že žalobce jen vezme text žaloby, v níž případně zamění slovo *žalobce* za slovo *stěžovatel*, a zašle jej NSS pod novým názvem *kasační stížnost*. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby výše popsané kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou.

[7] O formalitu ale zákonodárci nešlo: naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to, reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehlavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty žalobní argumenty, které žalobce pokládá za nejpádnější.

[8] Krajský soud se v této věci neomezil na pouhé převzetí argumentace žalované, naopak se jednotlivými žalobními námitkami pečlivě zabýval. Vysvětlil, proč nepovažuje rozhodnutí žalované za nepřezkoumatelné. Dále potvrdil správnost výkladu správních orgánů, který zaujaly k ustanovením Dohody mezi vládou České republiky a vládou Kostarické republiky o zrušení vízové povinnosti a nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 relevantním v této věci, čímž vyvrátil názor stěžovatele, že může na území ČR pobývat bez víza až 6 měsíců. Též se věnoval námitce týkající se tvrzení stěžovatele, že během pobytu v ČR opakovaně vycestoval do Polska, i námitce nepřiměřenosti rozhodnutí žalované.

[9] Na toto argumentační úsilí krajského soudu reagoval advokát žalobce tak, že – jak už výše naznačeno – v doplnění k blanketní kasační stížnosti zkopíroval text žaloby, v němž pouze změnil procesní pojmenování účastníků a určení „*ve svém odvolání namít*“ zaměnil za „*v rámci řízení před krajským soudem uplatnil žalobní body*“. Důvody kasační stížnosti, které doslovně odpovídají textu žaloby, stěžovatel prostřednictvím svého advokáta doplnil citací bodů 21, 24 a 26 napadeného rozsudku, jež uvedl větami „*[k]rajský soud se v napadeném rozsudku ztotožnil se závěrem žalovaného správního orgánu, když uzavřel...*“, „*[d]ále krajský soud shrnuje*“ a „*[s]oud uzavírá, že...*“. Ke zkopírovanému textu z rozsudku připojil dovětek, že „*[s]oud se tedy ztotožnil s úvabou žalovaného správního orgánu, nicméně stěžovatel s těmito závěry nesouhlasí*“. Stěžovatel dále nahradil úvodní pasáž žaloby „*I. Napadené rozhodnutí*“ citací ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a vynechal odstavec týkající se shrnutí rozhodnutí žalované a poukaz na webové stránky Ministerstva vnitra. Samotný text kasační stížnosti se však od výše uvedených výjimek nijak neliší.

[10] Shoda textu kasační stížnosti s textem žaloby je v této věci extrémní. Není zde prostor

pokračování

ani pro to, aby NSS „stručně a obecně“ přezkoumal závěry krajského soudu – jako to někdy dělají krajské soudy ve vztahu ke správním rozhodnutím, když dostanou k projednání neumělou laickou žalobu. K tomuto postupu vede krajské soudy snaha vyjít vstříc právně nevzdělaným žalobcům a nepřipravit je o přístup k soudu jen proto, že si nemohli nebo neuměli najít odborníka, který by jim žalobu sepsal lépe. V nynější situaci není ale pro takový vstřícný přístup důvod, a dokonce by to bylo i v rozporu se smyslem soudní ochrany obecně a kasačního řízení zvláště. Soud by neměl klást nepřiměřeně přísné formální požadavky na právní laiky, měl by však vyžadovat odpovídající úroveň právní argumentace v případě, že účastníci jsou zastoupeni advokátem (zde dokonce počínaje odvolacím řízením u žalované) a řízení se vede na nejvyšším stupni soudní soustavy (viz usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63).

[11] NSS shrnuje, že v této věci nebyly uplatněny žádné skutečné kasační důvody, i přestože k tomu byl stěžovatel výslovně vyzván usnesením čj. 10 Azs 144/2020-11. Podání nazvané *kasační stížnost proti (...) – doplnění* totiž nijak nereaguje na rozsudek krajského soudu, který napadá. Z toho, že je celý text doslova převzat ze žaloby (a nic dalšího v kasační stížnosti není), je zjevné, že kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale výlučně míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu. Taková kasační stížnost je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá *jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103* (srov. k tomu usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, ze dne 10. 9. 2009, čj. 7 AfS 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, čj. 9 Azs 101/2020-17, body 11 a 12). Pouhé sdělení, že *stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí* bez upřesnění, s jakými závěry a proč, nemůže zhojit absenci kasačních důvodů.

[12] NSS proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.].

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.: žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta nebo řízení zastaveno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. srpna 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu